

ningskampe i den Forstand, som vi have kendt dem. Parlamentarismen som saadan er nu en Gang ikke hjemlet i Grundloven, den er højst antydet. Jeg erkender for øvrigt, at det er ikke nødvendigt, at den skal være hjemlet i Grundloven, thi den kan meget godt vokse sig igennem Forholdene, saa at den tvinger alle Partier til at bøje sig under dens Magt. Det er saaledes sket i Mønsterlandet, i England. Men jeg vil kun hævde, at det ikke er Tilfældet her endnu, og at det er Flertallet, der bestandig har regnet forkert, naar det tror, at det har Parlamentarismen, fordi det i Øjeblikket kan faa Kronen til at tage Ministeriet af dets Midte. Det er ikke nok.

Betingelsen for, at man skal bøje sig for Parlamentarismens System og godkende det eller endog maaske anerkende det som det bedste under disse Livets vanskelige Forhold, er, at Systemet virker med Kraft i sin Reformering og med Retfærdighed i sin Administration. Naar vi nu ville betragte disse to Forhold, tror jeg, man ikke kan forlange, at vi foreløbig skulle være synderlig henrykte for de Virkninger, Parlamentarismen har vist hverken paa Reformeringen eller paa Administrationen. Foreløbig kan man derfor godt sige, at den fra visse Sider kun er taalt, fordi man er nødt til at taale den. Men det skulde gerne komme dertil, hvis man skal fortsætte med den, at den blev anerkendt af alle som det eneste rigtige Grundlag.

Ved Parlamentarismens Kraft med Hensyn til Reformeringen af vore indre Tilstande skal jeg ikke opholde mig længe. Jeg vil kun henvise til de mange store Love, vi i de sidste Aar have faaet gennemførte. De ere ikke hverken med Hensyn til Fuldkommenhed eller med Hensyn til den Maade, hvorpaa de ere komne til Verden, af den Natur, at de skulde friste nogen til at faa stor Kærlighed til Systemet. Og hvad Administrationen angaar, maa det siges, at den har ikke vist sig bedre. Jeg skal ogsaa der kun flygtig henvise til et Par Hovedpunkter. Jeg henviser til Bankkrakket. Her er der Overgreb paa Overgreb, Mangel paa Mod til at faa en kriminel Undersøgelse i Gang overfor de Pengeinstitutter, som have svindlet. Der er undtagelsesvis paa et enkelt Punkt grebet med fast Haand om disse Forhold, men Regelen har her været at dække og strø Sand paa. Jeg kan ikke undlade her at gøre den højtærede Indenrigsminister min Kompliment for den Maade, hvorpaa han med sikker Haand greb ind i Haand-

værkerbankens Forhold, da det ogsaa begyndte at ramle der. Jeg har nok set, at han ikke har vundet udelte Anerkendelse derfor, men fra den Side, jeg tilhører, vil han i hvert Fald faa udelte Anerkendelse derfor.

Det er ikke mit Hverv at staa her og opregne Ministeriets Synderegister, min Mening er kun at paapege nogle Hovedpunkter, hvor det har syndet, og hvor vi maa fordre, at der raades Bod, nu da vi ere frie og uafhængige, idet Forsvarssagen er kommen saa langt til en Side, at den ikke kan standse Virkningerne af den Retfærdighedssans, som ganske sikkert findes i alle Partier, naar det kommer til Stykket. Jeg maa her nævne et Forhold i Administrationen, som jeg betragter som et af de farligste og sørgeligste, nemlig at man har fundet det forsvarligt efter omtrent et halvt Aars Suspension og uden virkelig Rehabilitation at lade en højtstaaende Embedsmand atter overtage sin Embedsstilling. Dette betragter jeg som noget uhørt, og hvis de Herrer tro, at det skaffer os en anset Embedsstand under det parlamentariske Regimente, tage de overmaade meget fejl. Jeg skal ikke opholde mig videre derved, jeg har kun ment det nødvendigt at pege paa dette Forhold, som dog al Verden taler om og beklager.

I Forbindelse med Alberti-Skandalen, som der altsaa maa gøres op med, skal jeg endnu nævne et Forhold, ikke fordi jeg finder, at det fremtræder synderlig stærkt graverende paa det nuværende Tidspunkt, men fordi det har floreret. Det var den, om jeg saa maa kalde det, Ministernepotisme, som Alberti gik i Spidsen med ved Embedsbesættelser og ved Overdragelse af Honorarstillinger og Tillidsposter. Der var i næsten alle Administrationsgrene en stærk Tilbøjelighed til at følge denne Nepotisme, men jeg mener at kunne spore, at man nu er stærkt paa Veje til at forlade den, og jeg vilde lykønske de Herrer, hvis det kunde lykkes dem at komme helt bort derfra. Hvis Parlamentarismen skal vinde den Anerkendelse, som de Herrer, der foreløbig ere Bærere af den, ønske, maa det komme dertil, at der vises streng Retfærdighed ved alle Embedsbesættelser, at der ikke tages nogen Art af politiske Hensyn ved Valg af Per eller Poul, men saaledes har det ikke været.

Jeg vil minde om, at der i Fjor ved Finanslovens tredie Behandling — eller maaske var det anden Behandling — blev